

El final d'Ulisses

Els pits tot perfum sí i el cor li anava desenfrenat i sí vaig dir sí que vull Sí

16 de juny. Bloomsday. El dia en què transcorre l'*Ulisses* de James Joyce (que, a més, va ser el dia de la primera cita entre l'escriptor i la que seria la seva dona, Nora).

Recordem l'escriptor irlandès (2 de febrer del 1882 - 14 de gener del 1941) llegint -sense perdre l'alè, si pot ser- el monòleg del final del llibre, en la traducció de Joaquim Mallafrè editada per Proa.



Foto: Cherise Abonwood

Déu del cel no hi ha res com la naturalesa les muntanyes feréstegues després el mar i les ones precipitant-se i després el camp preciós amb els conreus de civada i de blat i de tota mena de coses i aquell bestiar ferm que s'hi passeja t'eixampla el cor de veure rius i llacs i flors de tota mena i forma i olors i colors naixent per les cunetes i totes les primules i violetes i la naturalesa i aquests que diuen que no hi ha Déu no en donaria ni així de tot el seu saber per què no van i creen alguna cosa moltes vegades li ho he preguntat els ateus o com es diguin que es facin treure el pa de l'ull primer després bramen demanant un capellà quan es moren i per què per què perquè tenen por de l'infern per la seva consciència bruta ah sí ja els conec bé qui va ser la primera persona de l'univers abans que hi hagués ningú que ho va fer tot qui ah ells això no ho

saben jo tampoc o sigui que ja estem aclarits també podrien provar de fer que el sol no sortís demà el sol brilla per tu em digué ell el dia que jèiem entre els rododèndrons a Howth Head amb el vestit de tweed gris i el barret de palla el dia que el vaig fer decidir que se'm declarés sí primer li vaig donar el tros de pastís de matafaluga que em vaig treure de la boca i era any de traspàs com ara fa 16 anys Déu meu després d'aquell petó tan llarg quasi vaig perdre l'alè sí va dir que jo era una flor de la muntanya sí això són flors totes un cos de dona sí aquesta va ser una veritat que ha dit en sa vida i el sol brilla per tu avui sí per això m'agradava ell perquè vaig veure que ell sí que ho entenia i s'adonava de què és una dona i jo sabia que sempre en faria el que voldria i li vaig donar tot el gust que vaig poder el vaig anar portant fins que em va demanar que li digués que sí i primer jo no volia respondre només mirava enllà cap al mar i el cel pensava en tantes coses no sabia res del Mulvey i de Mr. Stan Hope i la Hester i el pare i el vell capità Groves i els mariners jugant a vola moixó i a viola i a arrencar cebes que en deien ells al moll i el sentinella a davant de la casa del governador i aquella cosa al voltant del casc blanc pobre diable mig rostit i les noies espanyoles rient amb les seves mantellines i les seves pintes altes i subhastes del matí els grecs i els jueus i els àrabs i el dimoni sap qui més de tots els extrems d'Europa i Duke Street i el mercat d'aviram tot cloquejant al davant de cal Larby Sharon i els pobres ruquets rellicant mig adormits i els tipus indefinits embolicats amb les capes adormits a lombra a les escales i les grans rodes dels carros de bous i el vell castell de fa mil anys sí i aquells moros ben plantats tots vestits de blanc i amb turbants com reis demanant-te que t'asseguessis a les seves miques de tenda i Ronda amb les finestres antigues de les posades 2 ulls que llambreguen una gelosia amagats perquè l'enamorat besa la reixa i les tavernes entreobertes de nit i les castanyoles i la nit que vam perdre la barca d'Algesires el vigilant fent la ronda sereno amb el seu fanal i ah aquell horrible torrent tan fondo ah i el mar el mar carmí de vegades com foc i les glorioses postes de sol i les figueres dels jardins dels jardins de l'Alameda sí i tots aquells carrerons estranys i cases roses i blaves i grogues i els roserars i el gessamí i els geranis i els cactus i Gibraltar de petita on jo era una Flor de la muntanya sí quan em vaig posar la rosa al cabell com feien les noies andaluses o me'n posaré una de vermella sí i com em va fer un petó sota la muralla mora i vaig pensar en fi és igual ell que un altre i llavors li vaig demanar amb els ulls que m'ho tornés a demanar sí i em va preguntar si jo volia sí dir que sí la meua flor de la muntanya i primer el vaig estrènyer als meus braços sí me'l vaig acostar perquè em sentís els pits tot perfum sí i el cor li anava desenfrenat i sí vaig dir sí que vull Sí.

James Joyce llegeix un fragment d'*Ulisses*: V?deo:
<https://www.youtube.com/watch?v=ZhW0TrzWGml>